

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Οι γαζέλλες του Βατικανού

Στους άπειρόνυχτους κήπους του Βατικανού ανατρέφονται πολλά ζώα τα όποια ο Πάπας, ο όποιος εινε κατ' έξοχην ζωόφιλος, με μεγάλη του χαρά τ' άντικρύζει στους κρωίνους περιπάτουστος κατὰ χαιδέει δταν εινε ήμερα ή τὰ θανάζει από μακριά δταν εινε νύχτα.

Εξαοριστά ενδιαφέρεται για μερικες ώραιες γαζέλλες — ζώα ελαφοειδή, πολύ έξυπνα και χαριτωμένα, ήμερα δέ μέχρι του σημειου να δέχονται τις θωπειες του Ποντίφηκος, και κάποτε μάλιστα και λίγο ταμπάκο, για τόν όποιο τρελλαινόνται.

Ένα πρωί άφου τις έχάιδεψε και τούς εδωσε μιά πρέζα ταμπάκο με τó ιερό του χέρι, στράφηκε προς τόν παριστάμενο κηπουρό και τόν ερώτησε :

— Ποιές γαζέλλες θά γεννήσουν ;

— 'Η Θηλυκές, 'Αγιώτατε ! τσακίστηκε ν' απαντήση ο κηπουρός.

Ο Πάπας έμβροσας κ' έφυγε ψιθυρίζων :

— Κέ μπέστια ! (τι ζώων ! 'Αι' αυτό τó ήξερα κ' εγώ !

Φαίνεται ότι ή Αϊτού 'Αγιότης αγαπά τὰ ζώα, αλλά όχι και τούς άνθρώπους δταν εινε ζώα.

***

Viva Verdi ! . . .

Όταν πρωτοφάνηκε ο μέγας 'Ιταλός συνθέτης του «Ριγκολέτου» της «Τραβιότα» και τόνον άλλων μελοδραμάτων, ο Βέρντι, ή 'Ιταλία δέν ειναν άκόμη ένομινη σέ κράτος, αλλά χωρισμένη σέ μικρά βασίλεια και δούλη στους Αυστριακούς, στους Γάλλους, κλπ. Ο άγων ήμος της ανεξαρτησίας της εινε άρχισα με πρωταγωνιστάς τó βασιλιά Βίκτωρα 'Εμμανουήλ, τόν Καρβό και τó Γαριβάλδη. Στόν άγώνα αυτό, έλαβα κ' ο Βέρντι ενεργόν μέρος. «Έθεσε τή μουσική του μεγαλοφυία στη διάθεση της πατριδος του και τὰ έργα του ενθουσίαζαν τὰ πλήθη ύπερ της ελευθερίας και άναβαν τó μίσος των κατὰ της τυραννίας. Ένα άπ' αυτά τὰ έργα ειναν και ο «Σικελικός 'Εσπεριόνος» (Βασίση Σιτσιλιάνι) με θέμα τήν παλαιότερα εβέγγερση τών Σικελιανών εναντίων τών Γάλλων τυράννων. Τόσο ή υπόθεσις, όσο και ή μουσική του έργου, έπροκάλεσαν άπεριόρατο ένθουσιασμό μεταξ των 'Ιταλών πατριωτών. Κάθε βροδί τὰ Ιταλικά θέατρα άντηχούσαν από φρενιτώδεις έπαινεσμιές : ο Βέρντι εινε άποθεωθεί και τó όνομά του σέ λίγο έγινε σέ δη τήν 'Ιταλία τó σύνθημα της 'Εθνικής άποκαταστάσεως. «Όλοι εφώναζαν, όλοι έγγραφαν στους τοιχους : «Ζήτω ο Βέρντι ! » (Viva Verdi!) Γράφοντες δέ αυτό έννοούσαν : Ζήτω ο Βίκτωρ 'Εμμανουήλ, βασιλεύς της 'Ιταλίας, και κατὰ πολύ παρόδοξη σύμπτωσι τó όνομα Verdi άποτελείται, άπ' τ' άρχικά της φράσης Vittorio Emanuele Re D' Italia (Βίκτωρ 'Εμμανουήλ, Βασιλεύς της 'Ιταλίας). Και ή κραγυή αύτή ήτο σύμβολον, γιατί ο Βίκτωρ 'Εμμανουήλ δέν ήτο άκόμη Βασιλεύς της 'Ιταλίας, οι Αυστριακοί κατείχον τó περισσότερον μέρος της χώρας και αί ζητωκραυγαί ύπερ αυτού άπηγορεύοντο. Αλλά οι 'Ιταλοί πατριώτες με τήν πρόφασι ότι ζητωκραυγάζουν ύπερ τού μεγάλου μουσικού των, εζητωκραυγάζαν ύπερ τού μέλλοντος βασιλέως των και της ανεξαρτησίας και της ένωσης της χώρας των.

'Η 'Εκδίκησις του Πάπα

Κάποτε, πρό εικοσαετίας, στόν Πάπα τόν Λέοντα ΙΓ'. παρουσιάθηκε ένας νεαρώτατος ζωγράφος και παρεκάλεσε τόν Άγιον Πατέρα όπως συγκατανεύση και τόν ζωγράφιση. Ο Πάπας, συγκατανεύσε και με τώβριον πραγματικώς ύπομονη ένόχησε όρες δόλοληρες πρό τού ζωγράφου.

Τό πορτραίτο ετέλειωσε, αλλά χωρίς καμμία επιτυχία. «Όποιος τó έβλεπε, ποτέ δέ μπορούσε να φαντασθή ότι παρίστανε τόν Λέοντα ΙΓ'. Φαίνεται ότι αυτό τó κατάλαβε κ' ο ζωγράφος και για να δώση κάποιαν άξίαν στήν εικόνα του, άφου δέ μόρφωσε να τή δώση με τήν τέχνη του, παρακάλεσε τόν Πάπα να γράψη στό κάτω μέρος της λίγες λέξεις, κανένα ρητό από τήν Παλαιά Διαθήκη ή από τó Εβανγγέλιο.

Ο Πάπας τότε έπηρε τή πέννα και χαμογελώντας έγγραψε τή φράσι του 'Ιησού Χριστού προς τούς μαθητάς του εις τήν θάλασαν της Καπερναούμ.

— Μή φοβηστέτε ! Είμαι εγώ !

***

'Ανέκδοτα της Βικτωρίας

Μιά μέρα ή βασίλισσα της 'Αγγλίας Βικτωρία, δταν ήτο πολύ νέα άκόμη, περιπατούσε στά κήματα τού κόμητος Ουίλλιαμ. Έπειδή όμως έφραζε και ο δρόμος λόγψ των βροχών ήτο πολύ όλισθηρός, ένας κηπουρός της ειπε :

— Προσέχετε, γιατ' εινε γλιστερό τó μονοπάτι.

— Και τι θά πη γλιστερό ; ερώτησε ή Βικτωρία : ου για πρώτη φορά άκουγε τή λέξη.

Δέν επρόφρασε όμως ν' άποτελειώση τή φράσι της κ' ευρέθηκε εξαπομένη φαρδιά πλατιά χαμο.

— Πιστεύω, ύψηλοτάτη, της ειπε ο κατόπι της ερχόμενης κόμης Ουίλλιαμ, ότι τώρα μάθατε τι σημαίνει ή λέξις γλιστερός και θεωρητικώς και πρακτικώς.

— Βεβαίως, απάντησε ή πριγκήπισσα, και πιστεύω ότι δέν θά ξεχάσω ποτέ !

Όταν ή Βικτωρία εστέφθη, ο Αρχιεπίσκοπος της Κανταουρίας της παρουσίασε τó αυτοκρατορικόν σκήπτρον.

ΑΙ ΦΗΚΑΕΘΥΗΤΕΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΔΗΜΙΩΝ

Ποία έθεωρούντο ως «άτιμα» επαγγέλματα. Τό επαγγέλμα τού Δημιού κατὰ τήν άρχαιότητα. Ο λιθβολιολμός. Οι δήμιοι τών Σουλτανών. Οι απαγχονισμοί. 'Ηγεμόνες δήμιοι. 'Η όνοκαβαλλαρία. Τὰ κέρθη τών δήμιων...

'Υπήρχε εποχή κατὰ τήν όποιαν ή κοινωνία ήτο έντελώς διαφορετική από τήν σημερινή.

'Υπήρχαν τότε επαγγέλματα, τὰ όποια έθεωρούντο φρικώδη, μη έντιμα και βδελυρά. 'Υπήρχαν επαγγέλματα δικαίως στιγματισμένα και κατηραμένα, επαγγέλματα παραξήγημένα. Τὰ επαγγέλματα αυτά έκαλούντο «άτιμα» ! 'Ατιμοι δέ έθεωρούντο και οι έξασκούντες αυτά, οι όποιοι ήσαν οι νυκτοφύλακες, οι άγροφύλακες, οι νεκροθάπτα, οι ήθοσοιοι, οι μωλωθοί, οι μουσικοί.

Εις τήν χειροτέραν τάξιν από όλους αυτούς εφίσκοντο οι δήμιοι. Ο λαός δέν ειχε καμμίαν σέξιν με τούς επαγγελματίας αυτούς, τούς άπέφυγε, τούς έφροβειτο, τούς περιφρονούσε... Δέν συνέβαινε όμως τó ίδιο σ' όλες τις χώρες. Οι δεσπόται της 'Ανατολής, π. χ. έθεώρουν τούς δημίους ως ύψηλά ύποκείμενα. Γ' αυτό άκριφώς τούς παραχωρούσαν για να κατοικούν διαμερίσματα στά ανάκτορά τούς !...

Πρό όλίγων ετών άκόμη στήν Κωνσταντινούπολι ο δήμιος κατοικούσε στό σεράγιον, ή πύλη δέ τού οικου του έκαλετο «Μπαμπουσ σελάμ» δηλαδή «θύρα τού 'Αδου» !

Κατὰ τούς άρχαίους χρόνους τού ελληνοισμου τó έργον τού δημίου ετετέλουν δούλοι. Οι 'Ιουδαίοι δέν ειχαν δημίους, γιατί ο νόμος έπέβαλε σ' αυτούς άντι άλλης θανατικής καταδικής τόν λιθβολισμό τού καταδικου, στόν όποιον έπρεπε να λαμβάνη μέρος όλος ο λαός.

***

Τήν μεγαλειετρα προς τούς δημίους περιφρόνησι εδειχναν οι άρχαιοι Ρωμαίοι. Ο δήμιος σ' αυτούς έπρεπε να κατοική μακράν της πόλεως, να φορή ιδιαίτερα στολήν και να έχη έπάνου του δεμένο ένα κουδούνι, για να χτυπάη δταν βαδίζει, να τó άκούνη οι πολίται και να άπομακρύνονται.

Ο Κικέρων άναφέρει ότι κάποτε μία συνάθροισις διελύθη μόνον γιατί άκούστηκε έξαφνα κάποιον εκει κοντά τó κουδούνι τού δημίου.

Στήν Γερμανία ή θανατική εκτέλεσις εγένετο δι' απαγχονισμού τού καταδικου υπό τούς κλάδους ιερής δρυός, και μάλιστα διά χερός των ιερέων, οι όποιοι ήσαν ταυτοχρόνως και δικαστάι.

Οι καθολικοί όμως ιερες δέν εδέχθησαν να πράττουν τούτο, και ολόκληρον τόν μεσαιώνα, εις τήν χώραν αύτην, αί απαγχονίσεις ετελούντο υπό έντιμων πολιτών.

Εις πλείστα μέρη άνέθεταν τó καθήκον τού δημίους τόν νεώτερον των πολιτών, άλλου δέ παλιν ανέλαμβανε τούτο ο εισαγαγών κακούργον τινα εις δίχην.

Κατὰ τούς χρόνους της 'Ιερής 'Εξετάσεως τó επαγγέλμα τού δημίου κατέστη πολύπλοκον και άπαίσιον. Συνεπέχ τούτου μόνον ώρισμένα πρόσωπα ανέλαμβανον τούταύτην ύπηρεσίαν.

***

Στήν Γαλλία κατὰ τόν μεσαιώνα δταν μιά γυναίκα εφόνευε τó τέκνον της, ο γηραιότερος των συγγενών της έπρεπε να τήν άποκεραλίση !

Στήν Γιουτλάνδη παλιν, όλοι οι πολίται δδηγούσαν τόν κατάδικο κάτω από ένα δένδρο καθήμενον επί όνου, και βοηθούσαν να περασθή τó σχοινί στόν λαμόυ του. Κατόπι άνάγκαζαν τόν όνον δια λιθβολισμού ν' άπομακρυνθή και έτσι ο κατάδικος εφίσκοντο κρεμασμένος και απέθνησκε υπό τὰ βλήματα όλων.

Εις άλλα γερμανικά μέρη άναφέρονται παραδείγματα ήγεμόνων οι όποιοι ετετέλουν οι ίδιοι θανατικές ποινάς.

Οι επίσημοι δημιοι κατὰ τόν 16ον αιώνα έπερναν ως μισθόν δια τήν κάθε εκτέλεσιν 3 φορτίνια. Ειχαν έπίσης τó δικαίωμα ν' άκούνη τὰ αυτιά τού καταδικου, τήν γλώσσαν αυτού και να έξορύξουν τούς όφθαλμούς του !...

Κατὰ τó 1670 ο δήμιος ελάμβανε 50 κάλληρα, κατοικίαν και τήν αναγκαίουςαν δια τόν χειμώνα ξυλείαν, 8 τόνους άλεύρου, 8 τόνους κριθής, ένδύματα ως και ιδιαίτερας στολάς για κάθε θανατική εκτέλεσι, ταφήν πτωμάτων, βασιανιστήρια κ. τ. λ.

Μέχρι τού 1811 ο κόσμος έπίστευε, ότι τó αιμα των άποκεφαλιζομένων εθεράπευε παντοιειδής άσθενείας. Πολλοί συνεπώς τó άκρωμάγαζαν από τούς δημίους. 'Επίσης έθεωρείτο ως φυλαχτό και τó σχοινί των απαγχονισμένων...

Ιστορικώς

— Και τι θά τó κάνω αυτό, τόν ερώτησε κατανοηχσμένη.

— Θα τó κρατήτε, Μεγαλειότητι.

Και ή βασίλισσα με όλην τήν άφέλεια.

— Θα τó κρατώ ; Μά εινε πολύ βαρύ...

Ο παλαιός

